Юнацькі марення захмарні.
Польоти… Зоряні путі…
Й наївні вчинки незугарні —
все тут уперше у житті.

І перших пристрастей буяння,
і перший біль, і перший плач,
і перше ревне покаяння,
як мовив другові: пробач…

Життя невпинна колісниця
й мандрівка в ті юнацькі дні,
що можуть тільки вам присниться,
як снилися не раз мені.

Все та ж картина непримеркла:
іду в село — хліба… хліба…
І все переді мною церква
під сонцем жовто-голуба.

І мама: — Тут молитись треба, —
і щиро молиться сама
на руйновищі просто неба,
бо церкви вже давно нема…

Але сьогодні, слава Богу,
душею вже воскреслі, ми
виходим на святу дорогу,
щоб бути вільними людьми.

На те з нас кожен і людина,
щоб у житті правдиво йшов,
щоб зігрівала триєдина
Надія, Віра і Любов.